

Arrest

**nr. 51 291 van 18 november 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesje origine. U bent afkomstig uit Grozny in Tsjetsjenië, maar woonde sinds 1995 in Ingoesjetië, waar u ook uw propiska had. U verklaarde dat u problemen had met de FSB. U gaf aan dat u op 20 juli 2008 door medewerkers van de FSB werd meegenomen die u voorstelden om met hen samen te werken. U vernam dat de FSB op de hoogte was van uw verleden en dat u verdacht was geweest van deelname aan het gewapende conflict in 1995. U zou voor de FSB opnieuw aan de universiteit moeten gaan werken, wat u een aantal jaren voordien reeds had

gedaan. Omdat u toen een duobaan had, had u uw werk aan de universiteit echter opgegeven. U verklaarde dat de FSB eiste dat u eerst een document zou ondertekenen voor ze u zouden meedelen wat de samenwerking met hen concreet zou inhouden. U vroeg even bedenktijd en u kreeg een maand de tijd om na te denken. Gedurende deze maand verliet u samen met uw gezin uw herkomstregio. Samen met uw gezin verliet u Nazran op 13 augustus 2008 en reisden jullie via Oekraïne naar Polen. In Polen werden jullie verplicht een asielaanvraag in te dienen en jullie bleven een maand in Polen voor jullie verder doorreisden naar België. Jullie kwamen België binnen op 17 oktober 2008 waar jullie op dezelfde dag asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten. Gezien jullie reeds in Polen asiel hadden aangevraagd werden jullie terug naar Polen verwezen. De overnameperiode voor Polen voor uw dossier verstreek en jullie vroegen op 25 augustus 2009 voor de tweede maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van jullie asielaanvraag legden jullie volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort van uw echtgenote, uw Belgisch rijbewijs, uw huwelijksakte, twee convocaties (dd 25/08/2008 en 29/9/2008), een attest over gedwongen verhuizing, een foto, uw diploma, een verslag van het Tsjetsjeense Comité voor Nationale Redding en uw werkboekje. .

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetie gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetie gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u op 20 juli 2008 werd meegenomen door de FSB en dat u werd voorgesteld om met hen samen te werken. U verklaarde dat de FSB verwachtte dat u opnieuw zou gaan werken aan de universiteit. U gaf aan dat u niet wist wat de samenwerking concreet inhield, noch wat u aan de universiteit zou moeten doen voor hen. U diende eerst een document te ondertekenen voor u meer informatie over de samenwerking zou krijgen. U verklaarde dat u tijd had gevraagd om erover na te denken en dat de FSB u een maand de tijd had gegeven. U beweerde dat u gedurende die maand uw neef had opgebeld, maar gaf even later aan dat uw neef op 9 juli 2008 werd vermoord omdat hij geweigerd had om met de autoriteiten samen te werken. U gaf aan dat u niet wist waarom de FSB met u wou samenwerken. U zei enkel dat u een hard werkende persoon was die misschien geschikt was om bepaald vuil werk uit te voeren (CGVS man 17/03/2010 p 9; 10/05/2010 p. 6, 7, 9).

Er moet echter eerst en vooral worden opgemerkt dat u uw asielrelaas niet aannemelijk heeft weten te maken. Zo is het weinig geloofwaardig dat de FSB, van wie de medewerkers tegen u hadden gezegd dat ze alles over u wisten en hierbij verwezen naar activiteiten die u voor de rebellen zou hebben ontplooid, u nota bene een maand bedenktijd zouden hebben gegeven om op hun voorstel in te gaan en u zouden hebben gevraagd om binnen een maand terug te komen (CGVS 10/05/2010, p. 6, 7 en 8).

Het is voorts weinig aannemelijk dat u, die verklaarde naar aanleiding van uw problemen in het verleden herhaaldelijk de organisatie "Tsjetsjeens Comité voor Nationale Redding" te hebben geraadpleegd, dit niet zou hebben gedaan nadat u door de FSB werd aangemaand om met hen samen te werken en hierop besloot dat u uw land van herkomst zou moeten ontvluchten (CGVS 10/05/2010, p. 6 en 7). uw uitleg dat u geld wilde verzamelen, eventueel iets wilde verkopen en zo snel mogelijk wilde vertrekken kan in dit verband niet overtuigen.

Het is bovendien eveneens eigenaardig dat u, die verklaarde in de jaren voorafgaand aan het voorval van 20 juli 2008 herhaaldelijk te zijn opgepakt door uw autoriteiten waarbij u ernstig werd mishandeld en verschillende huiszoekingen te hebben meegemaakt waarbij u werd geslagen (CGVS 10/05/2010, p. 7 en 8), na de uitreiking van uw internationaal paspoort in 2006 of 2007 (CGVS 17/03/2010, p. 6) naar Turkije ging en hierop blijkbaar weer terugreisde naar uw land. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de door u ondergane vervolgingsfeiten ernstig aangetast.

Het is in ditzelfde verband eveneens merkwaardig dat u, die verklaarde door de jaren heen meer dan eens door uw autoriteiten op ernstige wijze te zijn vervolgd en te zijn opgezocht (CGVS 10/05/2010,

p. 7 en 8), in 2006 of 2007 een internationaal paspoort werd uitgereikt waarmee u zomaar het land kon uitreizen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, blijkt immers dat elke aanvraag tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd.

Bovendien moet tevens worden vastgesteld dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd betreffende het aantal keren dat de autoriteiten, met name de FSB, u voorstelden om met hen samen te werken. U verklaarde dat het op 20 juli 2008 de eerste maal, de enige keer was dat de autoriteiten, in casu de FSB, u voorstelde om met hen samen te werken (CGVS man 10/05/2010 p. 8, 9). Uw echtgenote daarentegen gaf aan dat u haar had verteld dat u vroeger meerdere keren werd voorgesteld om samen te werken (CGVS vrouw 10/05/2010, p. 6). Wanneer zowel u als uw echtgenote werd gewezen op jullie tegenstrijdige verklaringen, antwoordde u dat uw echtgenote het misschien verkeerd had verstaan en dat zulke zaken niet aan vrouwen werden verteld (CGVS man 10/05/2010 p. 8). Uw echtgenote antwoordde na confrontatie met dit feit dat ze het niet wist en bleef erbij dat u haar verteld had dat u vroeger werd voorgesteld om samen te werken. Uw beider uitleg is dan ook niet afdoende en weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid op geen enkele wijze. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag nog verder ondermijnd.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties twee convocaties voor. Hierin staat dat u op 28/08/2008 en op 30/09/2008 werd opgeroepen om zich als verdachte te melden bij uw autoriteiten. In deze convocaties, die veel weg hebben van met balpen ingevulde kopies, staat dat u verdacht werd van overtreding van artikel 208 van de Strafwetgeving van de Russische Federatie. Ook al verklaarde u deze convocaties pas in België te hebben ontvangen, wekt het verbazing dat u blijkbaar nagelaten heeft te informeren waar dit bewuste artikel voor staat (CGVS 17/03/2010 p. 7). Er moet daarenboven worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat dergelijke oproepingsbrieven eenvoudig op aanvraag te verkrijgen zijn. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder uitgehold.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetïë, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetïë niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetïë actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetïë aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals beschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort van uw echtgenote, uw Belgisch rijbewijs, uw huwelijksakte, werkboekje en uw diploma bevatten identiteitsgegevens die niet betwist worden. Het attest van gedwongen verhuizing dat u uitgereikt werd in oktober 1995 toont aan dat u zich als vluchteling in Ingoesjetïë vestigde en in die hoedanigheid bij de migratiedienst stond geregistreerd, wat hier evenmin betwist wordt. Op de foto die u voorlegde is volgens uw verklaringen uw broer te zien. Deze foto houdt echter geen verband met uw asielaanvraag. Wat betreft het verslag van het Tsjetsjeense Comité van Nationale Redding dat opgemaakt werd op 10 maart 2010 oftewel meer dan een half jaar nadat u uw land van herkomst zou hebben verlaten, moet opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat het hier om een gesolliciteerd stuk gaat. U verklaarde immers dat dit op uw verzoek door uw broer werd opgevraagd en afgehaald (CGVS 10/05/2010 p.3). Het is in ditzelfde verband opvallend dat het verslag melding maakt van feiten die hebben plaatsgevonden in april 1995, in 1996, maart 2002, december 2003, augustus 2004, januari

2005 en tenslotte augustus 2006. Nergens in het verslag wordt echter melding gemaakt van de problemen die u zou hebben gehad in juli 2008 en die de rechtstreekse aanleiding gaven tot uw vertrek uit Ingoesjetië. Er kan hier tenslotte aan worden toegevoegd dat ondanks uitgebreide opzoekingen in de verschillende media er door Cedoca, de Belgische documentatiedienst voor de asielinstanties, geen enkele informatie werd teruggevonden over de in deze brief aangehaalde feiten waarbij u betrokken zou zijn geweest (antwoorddocument ing2010-027w).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van tweede verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesje origine. U bent afkomstig uit Nazran, Ingoesjetië. U verklaarde dat u Ingoesjetië hebt verlaten omdat uw man problemen had met de FSB. U zelf had geen problemen. U gaf aan dat op 20 juli 2008 de FSB uw echtgenoot T. A. (...) (OV 6.334.711) een samenwerking voorstelde. Uw echtgenoot vernam dat de FSB op de hoogte was van zijn verleden en dat hij verdacht was geweest van deelname aan het gewapend conflict in 1995. Uw echtgenoot zou voor de FSB opnieuw moeten gaan werken aan de staatsuniversiteit. De FSB eiste dat uw echtgenoot eerst een document zou ondertekenen voor ze hem zouden meedelen wat de samenwerking concreet zou inhouden. Uw echtgenoot vroeg even bedenktijd en hij kreeg een maand de tijd om na te denken. Gedurende deze maand verliet u samen met uw gezin uw herkomstregio. Samen met uw gezin verliet u Nazran op 13 augustus 2008 en gingen jullie via Oekraïne naar Polen. In Polen werden jullie verplicht een asielaanvraag in te dienen en jullie bleven een maand in Polen voor jullie verder doorreisden naar België. Jullie kwamen België binnen op 17 oktober 2008 waar jullie op dezelfde dag asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten. Gezien jullie reeds in Polen asiel hadden aangevraagd werden jullie terug naar Polen verwezen. De overnameperiode voor Polen voor uw dossier verstreek en jullie vroegen op 25 augustus 2009 voor de tweede maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van jullie asielaanvraag legden jullie volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort van uw echtgenote, uw Belgisch rijbewijs, uw huwelijksakte, twee convocaties (dd 25/08/2008 en 29/9/2008), een attest over gedwongen verhuizing, een foto, uw diploma, een verslag van het Tsjetsjeense Comité van nationale redding en uw werkboekje.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot T. A. (...) (OV 6.334.711). In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg wordt ten aanzien van u eenzelfde beslissing genomen. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste die zich in het administratieve dossier bevindt. Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen roepen de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/4, § 2, b en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Voorts beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en menen zij dat er een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De middelen die door verzoekende partijen worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat eerste verzoekende partij bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal van 10 mei 2010 voorhoudt sedert 2002, met uitzondering van het rustige jaar 2007, steeds problemen te hebben gekend in Ingoesjetië en dat haar neef op 9 juli 2008 om het leven werd gebracht nadat hem door de autoriteiten werd gevraagd om met hen samen te werken (administratief dossier, stuk 4, p. 2, 4 en 7). Eerste verzoekende partij en haar echtgenote maakten nooit aanstalten om Ingoesjetië te verlaten – “*We dachten telkens dat er iets zou vernaderen*” (administratief dossier, stuk 4, p. 4) – doch wanneer ook eerste verzoekende partij op 20 juli 2008 door de autoriteiten wordt meegenomen en wordt aangemaand om via een hernieuwde tewerkstelling aan de universiteit – betrokkene nam ontslag in 2003 – samen te werken met de FSB besluiten verzoekende partijen het land te verlaten. De rechtstreekse aanleiding tot het ontvluchten van Ingoesjetië betreft derhalve het voormeld dwingend verzoek door de FSB aan eerste verzoekende partij.

De Raad stelt net als verwerende partij vast dat met betrekking tot dit meest wezenlijke element in het voorgehouden asielrelaas verzoekende partijen uiteenlopende versies naar voor brengen. Waar verzoeker (eerste verzoekende partij) bij voormeld verhoor op het Commissariaat-generaal beweert dat het voorstel van de FSB op 20 juli 2008 eenmalig was en dat hem in het verleden nooit een samenwerking werd voorgesteld (administratief dossier, stuk 4 verzoeker, p. 8 en 9), houdt verzoekster (tweede verzoekende partij en echtgenote van eerste verzoekende partij) eveneens bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van dezelfde datum voor dat haar echtgenoot reeds meermaals werd gevraagd om voor de FSB te werken en dat dit hem telkenmale wanneer hij in het verleden werd aangehouden werd voorgesteld (administratief dossier, stuk 4 verzoekster, p. 5 en 6). Een dergelijke flagrante tegenstrijdigheid betreffende het meest wezenlijke element van het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas verhindert aan dit relaas enig geloof te hechten. Het zwaarwegende verschil bij de beoordeling van de voorgehouden vrees voor vervolging tussen een eenmalig voorstel tot samenwerking met de FSB en meerdere dergelijke voorstellen in het verleden wordt bovendien door verzoeker zelf aangereikt waar hij bij het voormeld verhoor op het Commissariaat-generaal stelt dat “*mensen die weigeren om mee te werken, die worden vermist of omgebracht*” (administratief dossier, stuk 4, p. 9).

Verzoekende partijen pogen via diverse verschoningsgronden deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Reeds bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 10 mei 2010 probeert verzoeker de andersluidende versie van zijn echtgenote met navolgende argumenten te verklaren: “*Misschien heeft*

mijn vrouw het verkeerd verstaan. Over zulke zaken vertellen we niets aan onze vrouwen.”. De Raad wijst erop dat ook dit dubbelargument een flagrante tegenstrijdigheid inhoudt. Immers is het onmogelijk dat iets niet wordt verteld en dat de persoon aan wie niets werd medegedeeld plots door een verkeerd verstaan toch een relaas voorhoudt dat hem niet werd verteld. Indien verzoeker aan zijn echtgenote nooit heeft verteld dat hij telkenmale bij zijn aanhoudingen door de FSB werd verzocht om met hen samen te werken kan door de Raad niet worden ingezien hoe door een verkeerd begrip van de vraagstelling verzoekster een meervoudig insisteren tot samenwerking kan voorhouden.

Verder wijst de Raad erop dat ten aanzien van het verhoorverslag van de commissaris-generaal een vermoeden van wettigheid bestaat tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Waar het verzoekschrift het argument van het *“verkeerd verstaan”* herhaalt merkt de Raad op dat dit een loutere bewering betreft die verzoekende partijen niet uitwerken aan de hand van concrete gegevens (RvS 21 maart 2007, nr. 169.219; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.342; RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoekende partijen duiden op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling desbetreffende conversatie op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven.

Waar verzoekende partijen in het verzoekschrift opwerpen dat tweede verzoekende partij zich heeft vergist omdat in het verleden nog aanvaringen geweest waren tussen eerste verzoekende partij en de FSB wijst de Raad erop dat de neerslag van het desbetreffende verhoor van tweede verzoekende partij op het Commissariaat-generaal duidelijk voor geen interpretatie vatbaar is. Het verslag van het verhoor van 10 mei 2010 (administratief dossier, stuk 4, p. 5 en 6) vermeld dienaangaande wat volgt:

“Over wat moest u man nadenken?

Ze stelden hem voor om voor hen te werken.

Was dat de eerste keer dat ze het hem voorstelden?

Nee, niet de eerste keer (...)

Op wat baseert u dat hij meerdere keren een voorstel heeft gedaan?

Hij vertelde mij later, dat toen ze hem vroeger meenamen hebben ze hem steeds voorgesteld om mee te werken. (...)

U man heeft gezegd dat ze hem telkens hebben gevraagd om samen te werken?

Ja.”

Uit voormelde antwoorden van tweede verzoekende partij blijkt derhalve duidelijk dat zij het steeds heeft over een frequente vraag tot samenwerking met de FSB en dat een verwarring tussen een eenmalig verzoek en meerdere aanvaringen met de FSB niet aan de orde is.

Waar verzoekende partijen tenslotte benadrukken dat dient te worden rekening gehouden met de traumatische ervaringen die vooral tweede verzoekende partij heeft opgelopen wijst de Raad erop dat verzoekende partijen noch door een psychologisch, noch door een medisch rapport aantonen dat het cognitief geheugen van tweede verzoekende partij dermate is aangetast dat zij niet bij macht zou zijn een consistent relaas naar voor te brengen.

Voormelde flagrante tegenspraak wordt derhalve niet weerlegd.

Op de door verzoekende partijen bijgebrachte convocaties van 25 augustus en 29 september 2008 staat vermeld dat eerste verzoekende partij wordt opgeroepen als verdachte met toepassing van artikel 208 van de strafwet. Het weigeren zich, in hoofde van eerste verzoekende partij, op enigerlei wijze te informeren naar de inhoud van voornoemd wetsartikel (administratief dossier, stuk 8, verslag van het verhoor van eerste verzoekende partij bij het Commissariaat-generaal van 17 maart 2010, p. 7), en derhalve het weigeren zich te informeren naar de stand van zaken en de toedracht van de door hem voorgehouden vervolging – en dit rekening houdende met het gegeven dat verzoeker een hogere opleiding heeft genoten en zelfs les gaf aan de universiteit – doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

Het ongeloofwaardig bevinden van het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas laat niet toe hen de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

Betreffende de door verzoekende partijen bijgebrachte paspoorten, rijbewijs, huwelijksakte, werkboekje en diploma wijst de Raad erop dat deze enkel persoonsgebonden informatie en identiteitsgegevens bevatten die niet het voorwerp uitmaken van enige discussie. Het attest van gedwongen verhuizing toont aan dat eerst verzoekende partij zich als vluchteling in Ingoesjetie vestigde en in die hoedanigheid

bij de migratiedienst stond geregistreerd, wat hier evenmin betwist wordt. Wat betreft de toegevoegde foto stelt eerste verzoekende partij enkel dat het de enige foto is die hem nog rest van zijn broer en zijn halfzus (administratief dossier, stuk 8, p. 8), enig verband met het voorgehouden asielrelaas is niet aanwezig. Aangaande de convocaties en de brieven van het "Tsjetsjeense Comité van de Nationale Redding" van 10 maart en 8 juli 2010 wijst de Raad erop dat stukken kunnen worden bijgebracht en aangehaald ter ondersteuning van het voorgehouden asielrelaas doch niet vermogen een volstrekt ongeloofwaardig asielrelaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Bovendien beklemt toont de Raad nogmaals dat de grove desinteresse van eerste verzoekende partij betreffende de inhoud van deze convocaties, zoals hoger gesteld, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.4. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verwerende partij motiveert in onderhavige bestreden beslissing dienaangaande het volgende:

"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetie, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetie niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is."

Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij zich voor haar motivering dienaangaande steunt op de "Subject Related Briefing" betreffende "Ingoesjetie - Veiligheidssituatie in Ingoesjetie" van 5 november 2009 (stuk 22, deel 1), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, waaruit blijkt dat Ingoesjetie niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen uiterst beperkt is gezien het gericht en gelimiteerd karakter van deze handelingen waardoor het aantal burgerslachtoffers beperkt is.

Bijgevolg besluit verwerende partij terecht dat de situatie in Ingoesjetie niet van die aard is dat er voor gewone burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen de motivering van verwerende partij betreffende artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet ongemoeid laten en desbetreffend geen andersluidende onafhankelijke en objectieve informatie bijbrengen waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd en door de Raad wordt overgenomen.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.5. Om voormelde redenen kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT